

ΝΩΤΟΣ

Με 11-9
ετών

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Άντρη Αντωνίου

ΝΤΕΡΔΟΜΑΝΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μπελαδομαγνήτης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άντρη Αντωνίου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κατερίνα Χρυσσοχόου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Άντρη Αντωνίου, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012

ISBN 978-960-496-628-8

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Άντρη Αντωνίου

ΜΠΕΡΔΟΜΑΝΗΤΣ

Εικονογράφηση:
Κατερίνα Χρυσόχου

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΑΝΤΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ γεννήθηκε στην Κύπρο το 1980. Αποφοίτησε από το τμήμα Επιστημών της Αγωγής του Πανεπιστημίου Κύπρου και εργάζεται ως δασκάλα. Το παραμύθι της ΤΟ ΕΦΤΑΠΟΔΙ απέσπασε το πρώτο βραβείο σε λογοτεχνικό διαγωνισμό με θέμα τις διακρίσεις, τον οποίο είχαν προκηρύξει το 2008 οι Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων της Κύπρου. Το 2011 πήρε τη δεύτερη θέση σε διαγωνισμό παραδοσιακού παραμυθιού που διοργάνωσε ο διαδικτυακός χώρος «Ebooks4greeks» με το παραμύθι της ΤΟ ΡΙΖΙΚΟΝ. Είναι μέλος του Κυπριακού Συνδέσμου Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα στην ηλεκτρονική διεύθυνση andriantoniou1@gmail.com ή στο [facebook](https://www.facebook.com/andriantoniou1).

ΣΚΥΛΙΣΙΑ ΖΩΗ

Με έχουν πρήξει. Όλοι! Η μαμά περιφέρεται από το πρωί πάνω κάτω σαν τρελή και δίνει οδηγίες: «Συμμάζεψε το δωμάτιό σου, σαν ακούρι είναι!» «Βγάλε τον Τζακ για κατούρημα!» «Παίξε λίγο με τον αδελφό σου, δε βλέπεις που είναι μόνο του το καμήνο;» «Ακόμα να βγάλεις τον Τζακ για κατούρημα; Θα τα κάνει μέσα το ζωντανό! Έλεος, ρε Μυρτώ!» Αυτό λέω κι εγώ. Έλεος! Αλλά σε ποιον να το πω και να με ακούσει;

Ο μπαμπάς είναι αραχτός σε μια πολυθρόνα με τα μάτια κολλημένα σε μια εφημερίδα από τις δέκα το πρωί και έχει πάει έντεκα και μισή. «Γιατί δε βγάζει ο μπαμπάς τον Τζακ;» φωνάζω και ανεβαίνω όσο πιο γρήγορα μπορώ τις σκάλες. Με την άκρη του ματιού μου έχω πιάσει τον Ορέστη να μπαίνει στο δωμάτιό μου. Μα τι προβληματικό που είναι αυτό το παιδί; Από τη μέρα που του απαγόρευσα αυστηρά να μπαίνει στο

δωμάτιό μου, όλο απ' έξω παραμονεύει και με την πρώτη ευκαιρία μπουκάρει μέσα. «Ορέστη, κάτω τα χέρια από τα πράγματά μου», φωνάζω και μπαίνω σαν σίφουνας στο δωμάτιο.

Ο Ορέστης έχει χώσει τη μούρη του μέσα στην ντουλάπα μου και κάτι ψαχουλεύει. Το αίμα ανεβαίνει στο κεφάλι μου και νιώθω τα αυτιά μου να βγάζουν καπνούς. Θα τον σκοτώσω. Θα γίνω η πρώτη δεκάχρονη αδελφοκτόνος. Τι λέω, αποκλείεται να είμαι η πρώτη, σίγουρα υπήρξαν κι άλλες απελπισμένες, σίγουρα! «Ορέστη, φύγε τώρα αμέσως από την ντουλάπα μου!» φωνάζω. Δεν το πιστεύω αυτό που γίνεται! Λες και μιλάω στο ντουβάρι. Ούτε γυρίζει να με δει. Με γράφει κανονικά και συνεχίζει ακάθεκτος τις ανασκαφές. «Τώρα θα δεις τι θα πάθεις, βλαμμένο», τσιρίζω και ετοιμάζομαι να ορμήσω πάνω του, όταν ένα παπούτσι μου εκτοξεύεται από τα χέρια του και προσγειώνεται με φόρα στο κεφάλι μου!

Ένα υπέροχο σερ από λαμπερά αστράκια εμφανίζεται ξαφνικά και περιφέρεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα γύρω από το κεφάλι μου. Ζαλίζομαι και πονάω πολύ. Το βλαμμένο χτύπησε διάνα ακόμα και με γυρισμένη πλάτη. Τρίβω το πρησμένο μου κούτελο και τρέχω στον καθρέφτη. Το θέαμα με κάνει να αναπνδίσω. «Όχι, Παναγίτσα μου!» φωνάζω. Ένα τεράστιο κόκκινο σημάδι στολίζει το μέτωπό μου. Πώς θα ξαναπαρουσιατώ στην κοινωνία με αυτό το κούτελο; «Ορέστη, πέθανες!» αναφωνώ και τρέχω. Τον πιάνω από το σβέρκο και τον απομακρύνω από την ντουλάπα μου. Αυ-

τός αρχίζει να τσιρίζει λες και του κάνω απανωτά ηλεκτροσόκ.

«Άσε με, άσε με!» φωνάζει και μου δαγκώνει την παλάμη με λύσσα.

Πριν προλάβω να καταλάβω τι γίνεται, ξεφεύγει από τα χέρια μου και το βάζει στα πόδια. «Άου! Θα σε λιανίσω, καθαρματάκι. Κάνε την προσευχή σου!» αλαλάζω και τρέχω ξοπίσω του αναμαλλιασμένη και με μάτια που πετάνε σπίθες.

Τον βλέπω να κατεβαίνει τις σκάλες, πηδώντας δυο δυο τα σκαλιά. Είμαι στο τσακ να τον προφτάσω, όταν εμφανίζεται μπροστά μας η μαμά θυμωμένη. Ο Ορέστης τρέχει και κρύβεται πίσω της με εκείνο το ύπουλο αθώο βλέμμα που παίρνει πάντα όταν έχει λερωμένη τη φωλιά του και θέλει να τη βγάλει καθαρή.

«Μυρτώ, πάλι ενοχλείς τον αδελφό σου; Ε, το έχεις παρακάνει, κορίτσι μου! Πνιγόμαστε στις δουλειές και εσύ, αντί να με βοηθήσεις, συμπεριφέρεσαι σαν πεντάχρονο!»

Δεν πιστεύω αυτό που ακούνε τα αυτιάκια μου. Πάλι θα την πληρώσω εγώ! Πάλι! «Μου ανακάτεψε τα πράγματα», τσιρίζω με φωνή οκτώ οκτάβες ψηλότερη από την κανονική και νιώθω τα δάκρυα να μαζεύονται στα μάτια μου. Βλέπω τον Ορέστη πίσω από τη φούστα της μαμάς να κρυφογελάει. Είναι πολύ σκουλήκι τελικά. Όχι, δε θα του δώσω την ικανοποίηση να με δει να κλαίω. Μπήγω τα νύχια μου στις παλάμες μου και με κόπο καταπίνω τα δάκρυά μου. Η μαμά τον παίρνει αγκαλιά και τον παρηγορεί! Αυτόν! Δεν είμαστε

σοβαροί σε αυτή την οικογένεια. Θέλω να αρχίσω να τσιρίζω και να σπάω πράγματα, αλλά σε τι θα ωφεληθεί; Όλοι εμένα θα λένε τρελή πάλι. Θα μετακομίσω. Το πήρα απόφαση. Δε γίνεται αλλιώς. Όσο πιο μακριά γίνεται. Στην Αμερική, ή μάλλον στην Αυστραλία, ή ακόμα καλύτερα στο Βόρειο Πόλο! Μακριά από όλους! Δεν τους αντέχω άλλο!

Θυμωμένη παίρνω το λουρί του Τζακ και το περνάω στο λαιμό του.

«Σιγά, Μυρτούλα, θα το πνίξεις το ζωάκι», λέει εύθυμα ο μπαμπάς πίσω από την εφημερίδα του, αλλά δεν μπαίνω καν στον κόπο να του απαντήσω.

Ο Τζακ γαβγίζει χαρούμενα και μου γλείφει τα χέρια.

«Πάρε μπουφάν», φωνάζει η μαμά από την πόρτα τις κουζίνας.

Αρπάζω νευριασμένη ό,τι βρίσκω μπροστά μου, το φοράω και βγαίνω στη γειτονιά. Το παγωμένο αεράκι που φυσάει δροσίζει το ερεθισμένο μου κούτελο. Βράζω από θυμό. Ο Τζακ κάνει σαν παλαβός, με αποτελείσμα να μεγαλώνει ακόμα περισσότερο τον εκνευρισμό μου. «Θεέ μου, τι Χριστούγεννα με περιμένουν και φέτος;» μουρμουρίζω και αρχίζω να νιώθω πολύ μίση, όταν το μάτι μου παίρνει τον Ιάκωβο, τον κύκλο συμμαθητή μου που μένει απέναντι, να ποτίζει τον κήπο. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπά σαν τρελή και οι παλάμες μου ιδρώνουν, παρόλο που κάνει κρύο. Πρέπει να πάω να του μιλήσω.

Τραβώ τον Τζακ από το λουρί με δύναμη και κα-

τευθύνομαι προς το σπίτι του Ιάκωβου, αλλά αυτός έχει μουλαρώσει. Λες και το κάνει επίτηδες. Ούτε μπροστά πάει ούτε πίσω. «Έλα, Τζακ», λέω όσο πιο γλυκά μου επιτρέπει το ερεθισμένο μου νευρικό σύστημα. «Έλα, καλέ μου, να πάμε περίπατο». Καμία αντίδραση. Τον τραβάω με δύναμη αλλά δεν καταφέρνω να τον μετακινήσω ούτε εκατοστό. Λες και κάποιος τον έχει κολλήσει με σελοτέπ στο έδαφος. «Τζακ, τι έπαθες τώρα; Επίτηδες το κάνεις; Έλα και ύστερα θα σου δώσω ένα νόστιμο κόκαλο», προσπαθώ να τον καλοπιάνω ενώ αυτό που θέλω στην πραγματικότητα είναι να πάρω το κόκαλο και να του το χώσω στο λαρύγγι. Τον τραβάω, αλλά ζυγίζει όσο ένα σακί πατάτες. «Τζακ, είσαι απίστευτος!» φωνάζω έξω φρενών και αφήνω το λουρί από τα χέρια μου. «Θα σε αφήσω εδώ για λίγα λεπτά και μην τολμήσεις να το κουνήσεις μέχρι να επιστρέψω». Τον κοιτάζω αυστηρά στα μάτια, προσπαθώντας να τον μαγνητίσω με το βλέμμα μου και να στείλω τη διαταγή στο υποσυνείδητό του. Άδικος κόπος, κοιπάει σαν χαζός το απέναντι δέντρο με τη γλώσσα να κρέμεται μέχρι την άσφαλτο, χωρίς να μου δίνει την παραμικρή σημασία. Δεν μπορώ να αφήσω την ευκαιρία να πάει χαμένη. Ο Ιάκωβος μπορεί από λεπτό σε λεπτό να αφήσει το πότισμα και να μπει στο σπίτι. Πρέπει να βιαστώ. Δεν έχω άλλη επιλογή. Τον παρατάω και περνώ απέναντι.

Η καρδιά μου κάνει τούμπες και η κοιλιά μου πονάει. Οχ, ελπίζω μόνο να μη φαίνεται το σημάδι στο μέτωπό μου. Παίρνω μια τούφα από τα μαλλιά μου και

τη ρίχνω βιαστικά μπροστά. Φοράω ένα χαζό χαμόγελο και πλησιάζω στο φράχτη. «Καλημέρα, Ιάκωβε», λέω κι η φωνή μου ακούγεται βραχνή και περίεργη. Δεν ξέρω τι παθαίνω κάθε φορά που μιλώ στον Ιάκωβο. Δεν αναγνωρίζω την ίδια μου τη φωνή. Είναι λες και μιλάει κάποια...

«Καλημέρα, Μυρτώ», ακούγεται η φωνή του Ιάκωβου βγάζοντάς με από τις ονειροπολήσεις μου.

Προτού προλάβω να πω κάτι άλλο, ο Ιάκωβος έχει αφήσει το λάστιχο ποτίσματος και με κοιτάζει γελώντας δυνατά, σχεδόν υστερικά. Στέκομαι σαν χαζή και τον κοιτάζω, χωρίς να ξέρω τι να υποθέσω. Τι τον έχει πιάσει, δεν μπορώ να καταλάβω. Ε, δε γίνεται να ακούστηκε τόσο αστεία η φωνή μου! Ξαφνικά νιώθω να με διαπερνά ηλεκτρικό ρεύμα, λες κι έχω χτυπηθεί από

κεραυνό. Τι λέω; Μακάρι να είχα χτυπηθεί από κεραυνό, παρά αυτό που μου συμβαίνει τώρα. Πρέπει να έχει φυτρώσει κάποιο τεράστιο καρούμπαλο στο μέτωπό μου! Αυτό είναι! Τι ηλίθια που είμαι, να εμφανιστώ με το μεγαλύτερο καρούμπαλο στον κόσμο στον πιο ωραίο γείτονα του πλανήτη! Ηλίθια!

«Ε, ξέρεις, είχα ένα ατύχημα πριν από λίγη ώρα», προσπαθώ να δικαιολογηθώ με ελαφρώς χαρούμενη και άνετη φωνή. «Ο Ορέστης. Με πέτυχε. Ξέρεις τώρα, παιδιά!» και αφήνω ένα σφιγμένο γελάκι να κυλήσει γάργαρα από τα χείλη μου. Ο Ιάκωβος, ο οποίος δε φαίνεται να έχει ακούσει λέξη από όσα έχω πει, εξακολουθεί να με κοιτάει και να γελάει σαν μανιακός. Δεν ξέρω πώς να αντιδράσω. Τραβάω άλλη μια τούφα από τα μαλλιά μου και τη ρίχνω άτσαλα μπροστά. Τέλεια, εκτός από σημαδεμένη είμαι και αναμαλλιασμένη τώρα. Άσε που δεν μπορώ να δω καθαρά με όλα αυτά τα μαλλιά μπροστά από τα μάτια μου.

Ο Ιάκωβος σταματά επιτέλους να γελά και σκουπίζει τα μάτια του με το μανίκι του. Εγώ συνεχίζω να στέκομαι αμήχανη και να χαμογελώ σαν καζή, προσπαθώντας να μη δείξω πως θέλω να ανοίξει η γη και να με καταπιεί όσο πιο βαθιά γίνεται. Δεν το πιστεύω, τα έχω κάνει θάλασσα. Δεν υπάρχει περίπτωση να αρέσω ποτέ πια στον Ιάκωβο. Και όλα αυτά για ένα ηλίθιο καρούμπαλο. Φαίνεται δεν είναι η μέρα μου σήμερα. Όλο αναποδιές μού συμβαίνουν και για όλα φταίει –ποιος άλλος;– ο Ορέστης, το μικρό βλαμμένο, το βάσανο της ζωής μου, ο πιο ενοχλητικός αδελφός στον κόσμο.

«Ρε Μυρτώ, τι παριστάνεις με το μπουφάν του Ορέστη;» λέει ο Ιάκωβος και ξεσπά ξανά σε γέλια.

«Ποιο μπουφάν;» ρωτάω απορημένη, χωρίς να καταλαβαίνω τι εννοεί.

«Φοράς το μπουφάν του Ορέστη, δεν το 'χεις καταλάβει τόση ώρα;» με ρωτά εύθυμα και με κοιτάζει λες και είμαι μουρλή.

Και τότε συνειδητοποιώ με τρόμο πως πάνω στα νεύρα και στη βιασύνη μου έχω φορέσει το μπλε μπουφάν του Ορέστη με το Σπάιντερμαν αντί για το δικό μου! Καλά, πόσο αφηρημένο μπορεί να είναι ένα άτομο; Πόσο; Νιώθω τα μάγουλά μου να φλογίζονται από ντροπή. Δεν ξέρω τι να πω. Πρέπει να σκεφτώ μια καλή δικαιολογία γρήγορα, πριν με περάσει

για παλαβή. «Ε, ξέρεις, το δικό μου μπουφάν ήταν στα άπλυτα και είπα να δανειστώ αυτό του Ορέστη», λέω εντελώς καζά, προσπαθώντας να ακουσιώ όσο πιο χαλαρή και πειστική γίνεται.

«Δε σου πέφτει λίγο μικρό;» ρωτά ο Ιάκωβος, που φαίνεται να διασκεδάζει πολύ με το γεγονός.

«Δε βαριέσαι, λίγο κοντό είναι μόνο και κάπως στενό, αλλά ξέρεις, πάντα μου άρεσαν οι ήρωες που πετάνε!» Τι λέω το άτομο, πρέπει να κάνω αίτηση για να γραφτώ στο βιβλίο ρεκόρ Γκίνες σαν το πιο ηλίθιο κορίτσι στον πλανήτη Γη! «Πρέπει να πηγαίνω τώρα», λέω βιαστικά και, προτού προλάβει να μου απαντήσει, απομακρύνομαι με βήμα γοργό, σκουντουφλώντας σε ένα από τα ανασκωμένα μάρμαρα του πεζοδρομίου.

Είναι γεγονός, έχω γίνει ρεζίλι. Ρεζίλι! Πώς το έχω πάθει εγώ αυτό; Πώς δεν το κατάλαβα τόση ώρα ότι φορώ το μπουφάν του μικρού μου αδελφού; Αν μαθευτεί στο σχολείο, θα γελάει μαζί μου και το παρδαλό κασίκι. Αν και ο Ιάκωβος είναι εντάξει άτομο, δεν πρόκειται να πει τίποτα. Βγάζω βιαστικά το μπουφάν, πριν προλάβει να με δει κανένας άλλος, και ειδικά αυτό το μικρό τερατάκι ο Ορέστης, ο οποίος είναι ικανός να αρχίσει να τσιρίζει πως του έχω κλέψει το μπουφάν του. «Έλα, Τζακ, αρκετό περίπατο έκανες για σήμερα», λέω και ετοιμάζομαι να τον πάρω και να πάω σπίτι. Νιώθω εξαντλημένη και ακόμα δεν είναι μεσημέρι. Και τότε συνειδητοποιώ έντρομη πως ο Τζακ δεν είναι στη θέση στην οποία του έδωσα οδηγίες να παραμείνει μέχρι να επιστρέψω. «Ω Θεέ μου, Τζακ, πού

είσαι, Τζακ; ΤΖΑΚ;» Στέκομαι και κοιτάω με το στόμα ανοιχτό. Έχει εξαφανιστεί. Δεν είναι εκεί όπου τον άφησα πριν από μερικά λεπτά. Νιώθω την καρδιά μου να χτυπά γρήγορα. Τόση ώρα τον παρακαλούσα να μετακινηθεί και δεν έκανε βήμα και τώρα έχει εξαφανιστεί!

Επιταχύνω το βήμα μου και αρχίζω να τον ψάχνω δεξιά και αριστερά, φωνάζοντας το όνομά του. Πουθενά. Φωνάζω πιο δυνατά, ενώ αρχίζω να πανικοβάλλομαι. Μα πού μπορεί να πήγε μέσα σε λίγα λεπτά; Θα τον σκοτώσω. Ή μάλλον εμένα θα σκοτώσουν οι γονείς μου, όταν μάθουν ότι τον έχασα. Θα με πουν ανεύθυνη και θα μου βάλουν τις φωνές. Και ο Ορέστης θα κλαίει ασταμάτητα και γοερά μέχρι την Πρωτοχρονιά. Ή μάλλον μέχρι το Πάσχα. Αλλά τώρα που το σκέφτομαι, κι εγώ θα κλαίω. Ο Τζακ είναι μέλος της οικογένειας. Δε θα αντέξω να πάθει κάτι, και μάλιστα από δικό μου φταίξιμο. «Τζακ, πού είσαι επιτέλους; Τζακ!» Συνεχίζω να τρέχω και να ψάχνω μέσα στις αυλές, ρωτώντας με λαχανιασμένη φωνή τους περαστικούς. «Μήπως έχετε δει ένα κόκερ σπάνιελ ανοιχτού καφέ χρώματος να περνάει από δω;» Κάποιοι με προσπερνούν αγνοώντας με και οι υπόλοιποι μου γνέφουν αρνητικά και απομακρύνονται με βιασύνη.

Κοιτάω γύρω μου. Έχω απομακρυνθεί αρκετά από τη γειτονιά μου. Τα αυτοκίνητα περνούν γρήγορα και κάνουν θόρυβο. «Θεούλη μου, ας μην πάτησε κανένα αυτοκίνητο τον Τζακ. Σε παρακαλώ. Και υπόσχομαι να μην τσακωθώ ποτέ ξανά με τον Ορέστη. Ποτέ ξανά».

Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω. Αποφασίζω να επιστρέψω στο σπίτι. Ίσως ο Τζακ να επέστρεψε πριν από εμένα. Τώρα που το λέω, ακούγεται πολύ λογικό κάτι τέτοιο. Ναι, έτσι θα έγινε. Σίγουρα θα επέστρεψε πριν από εμένα. Ένα κύμα αισιοδοξίας αρχίζει να με πλημμυρίζει. Πώς και δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Μάλλον ο Τζακ θα βαρέθηκε να κάθεται και να με περιμένει όπως του είχα πει και πήγε σπίτι. Φυσικά τώρα θα πρέπει να βρω μια καλή δικαιολογία για το πώς ο Τζακ βρέθηκε μόνος του στο σπίτι πριν από εμένα. Θα πω ότι μου έπιασε την κουβέντα η κυρία Βούλα και ότι ο Τζακ φαινόταν να βαριέται, και έτσι τον άφησα να έρθει σπίτι. Ή μάλλον θα πω πως τον άφησα για λίγο για να μαζέψω τα κακά του από το πεζοδρόμιο και βρήκε την ευκαιρία να πάει σπίτι. Και ήμουν εκεί και τον επέβλεπα, και είδα ότι πήγαινε σπίτι, άρα δεν υπάρχει πρόβλημα. Συν του ότι φάνηκα εξαιρετικά υπεύθυνη με το να μαζέψω τα κακά του. Νιώθω ανακούφιση, λες και ένα βάρος έφυγε από πάνω μου. Να πάει και κάτι καλά σε αυτή την αλλοπρόσαλλη μέρα.

Όταν φτάνω σπίτι, πρώτα ψάχνω στην αυλή να δω μήπως βρίσκεται εκεί, κάνοντας ανασκαφές για κανένα κόκαλο. Έτσι κάνει συνήθως. Έχει γεμίσει την αυλή με λακκούβες και η μαμά όλο παραπονιέται πως δεν είναι αυλή αυτή και πως έχουμε γίνει θέαμα σε όλη τη γειτονιά. Μετά τα λέει ένα χεράκι στον Τζακ, ο οποίος την ακούει με κατεβασμένα αυτιά, κι ύστερα στέλνει τον μπαμπά να γεμίσει τις λακκούβες με χώμα. Μια φορά ο μπαμπάς είπε ότι θα το κάνει, αλλά μετά

κάθισε να παρακολουθήσει τον αγώνα στην τηλεόραση και ξεχάστηκε. Η μαμά ήρθε από το σούπερ μάρκετ φορτωμένη με τις σακούλες, δεν πρόσεξε ότι οι λακκούβες δεν είχαν κλείσει και έπεσε φαρδιά πλατιά μέσα σε μια. Οι ντομάτες και τα αγγουράκια που είχε ψωνίσει σκόρπισαν σε όλη την αυλή. Ο Τζακ την πλησίασε χαρούμενος και άρχισε να της γλείφει το πρόσωπο και να κουνάει με ενθουσιασμό την ουρά του. Μάλλον θα νόμιζε πως η μαμά μπήκε στη λακούβα για να του ξεθάψει κανένα κόκαλο. Ο καημένος ο Τζακ ήταν ο πρώτος που άκουσε τις κατσάδες της. Μπήκε στο σπίτι με την ουρά στα σκέλια και κατεβασμένα τα αυτιά. Ύστερα σειρά είχε ο μπαμπάς, ο οποίος τελικά έχασε τον αγώνα για να γεμίσει χόμα τις λακκούβες. Εγώ και ο Ορέστης βρήκαμε ευκαιρία να παίξουμε ντοματοπόλεμο στην αυλή, μέχρι που μας είδε η μαμά και ο πόλεμος έληξε άδοξα.

Στην αυλή δεν υπάρχει ίχνος του Τζακ. Έχω ψάξει ακόμα και στο σκουπιδοτενεκέ. Τώρα δεν ξέρω πώς θα τα κατάφερνε να ανοίξει το καπάκι του σκουπιδοτενεκέ, να μπει και μετά να τον ξανακλείσει, αλλά πρέπει να είμαι σίγουρη. Για φαντάσου να αναγκαστώ να ομολογήσω πως έχω χάσει τον Τζακ, να ακούσω την κατσάδα του αιώνα και μετά αυτός να μπει ξαφνικά κορδωτός στο σαλόνι με το κεφάλι διακοσμημένο με μπανανόφλουδες. Στο σκουπιδοτενεκέ πάντως δεν είναι. Τα πράγματα τώρα είναι πολύ σκούρα. Τελευταία μου ελπίδα το σπίτι. Μπαίνω από την πίσω πόρτα της κουζίνας και η καρδιά μου κοντεύει να σπάσει. Ευτυχώς

δεν είναι κανείς. Μυρίζει κοτόπουλο λεμονάτο, που είναι το αγαπημένο μου φαγητό, αλλά πού όρεξη για φαΐ. Κολλάω το αυτί μου πάνω στην πόρτα της κουζίνας. Δεν ακούγεται τσιμουδιά. Μα πού πήγαν όλοι;

Μαζεύω όλο το θάρρος που διαθέτω και μπουκάρω στο σαλόνι. Δεν υπάρχει ψυχή. Πατώντας στις μύτες των ποδιών μου, ανεβαίνω τις σκάλες. Περίεργο. Τόση ησυχία στο σπίτι μας δεν υπάρχει ποτέ. Ή θα τσιρίζει ο Ορέστης, ή θα γαβγίζει ο Τζακ, ή θα μας βάζει τις φωνές η μαμά. Καημένε Τζακ, πού να είσαι τώρα; Βάζω το κεφάλι μου στο δωμάτιο του Ορέστη, αλλά εκτός από τη συνηθισμένη ακαταστασία δεν υπάρχει κάτι άλλο. Η πόρτα στο δωμάτιο των γονιών μου είναι κλειστή. Χτυπάω δειλά, μα δεν παίρνω απάντηση. Μα τι στο καλό; Άνοιξε η γη και τους κατάπιε; Είναι λες και παίζω στο *Home Alone*, λες και έχουν φύγει όλοι για την Ντίσνεϊλαντ και με έχουν ξεχάσει στη σοφίτα. Φυσικά, τώρα που το σκέφτομαι, σοφίτα στο σπίτι δεν έχουμε. Άσε που το πιο μακρινό ταξίδι που έχουμε πάει οικογενειακώς είναι στην Ύδρα.

Καθώς κατεβαίνω τις σκάλες, αντιλαμβάνομαι πως η εξώπορτα είναι ελαφρώς ανοιχτή και ακούγονται ομιλίες. Έχω ένα άσχημο προαίσθημα. Μάλλον θα βρω τον μπελά μου. Πάω και κρύβομαι πίσω από την πόρτα και στήνω αυτί.

«Έχετε δίκιο, κυρία Βούλα», λέει η μαμά και βάζει το χέρι της στον ώμο του Ορέστη.

Μα τι κάνει η κυρία Βούλα εδώ; Να πάρει, δεν μπορώ να δω καλά πίσω από αυτή τη χαραμάδα.

«Σας διαβεβαιώνω πως κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να ξανασυμβεί. Ζητώ συγγνώμη».

Μα για ποιο θέμα μιλάνε;

«Θα έρθω εγώ αύριο με τη Μυρτώ να φυτέψουμε», προτείνει σοβαρά ο μπαμπάς.

Να φυτέψουμε; Άλλο πάλι και τούτο.

«Έχω ταραχτεί πολύ, είμαι μια γυναίκα μόνη και τα λουλούδια μου είναι η μοναδική παρηγοριά μου. Τα έχω σαν παιδιά μου».

Πάντα έβρισκα πολύ εκνευριστική τη φωνή της. Λεπτή και ελαφρώς τσιριχτή, λες και σε κατσαδιάζει.

«Δεν ξέρω τι να πω. Έχετε χίλια δίκια», συνεχίζει η μαμά και κουνάει το κεφάλι της με απογοήτευση.

Ουφ, θα σκάσω. Προσπαθώ απεγνωσμένα να βγάλω νόημα αλλά τίποτα δεν κολλάει πουθενά. Ο Ορέστης στέκεται παγοκολόνα δίπλα από τη μαμά. Μα τι έπαθε ξαφνικά και το παίζει τόσο φρόνιμος; Και τότε μου 'ρχεται! Σίγουρα κάτι θα έκανε αυτό το μικρό ζιζάνιο. Θα της ξερίζωσε τα λουλούδια και η κυρία Βούλα ήρθε να κάνει παράπονο. Ελπίζω τώρα να καταλάβει η μαμά πως τις σκανταλιές τις κάνει ο Ορέστης μέσα σε αυτό το σπίτι κι εγώ είμαι πάντα το αθώο θύμα. Επιτέλους δικαίωση, «*Μυρτώ, είσαι η τέλεια κόρη. Λυπούμαστε τόσο πολύ για όσες φορές σε αδικήσαμε. Έχουμε καταλάβει το λάθος μας και σου ζητάμε ταπεινά συγγνώμη*». Χα, να δεις πως αυτό θα μου πουν η μαμά και ο μπαμπάς και θα βουρκώσουν κιόλας από τις τύψεις. Μη σου πω πως θα μου κάνουν περισσότερα δώρα αυτά τα Χριστούγεννα!

Ετοιμάζομαι να παρουσιαστώ με θριαμβευτικό ύφος, όταν τελευταία στιγμή θυμάμαι κάτι πολύ σημαντικό και το χαμόγελο παγώνει στα χείλη μου. Έχω χάσει τον Τζακ! Τζάμπα τόσα σενάρια. Ό,τι κι αν έχει κάνει ο Ορέστης, σίγουρα δε συγκρίνεται με το ότι έχω χάσει το σκύλο μας. Νιώθω πολύ μίζερη, έτοιμη να βάλω τα κλάματα, όταν ξαφνικά βλέπω από τη χαραμάδα μια ουρά. Δεν πιστεύω στα μάτια μου! Μια ουρά. Αυτό σημαίνει πως επέστρεψε ο Τζακ! Οι ελπίδες μου για αίσια κατάληξη αναπερώνονται. Όχι μόνο το μικρό ζιζάνιο θα φάει τη μεγαλύτερη κατσάδα της χρονιάς, αλλά κι εγώ είμαι εντελώς αθώα. Τέλος καλό, όλα καλά. Βγαίνω από την κρυψώνα μου και κάθομαι χαλαρή και άνετη στον καναπέ, σταυρώνοντας τα πόδια μου και περιμένοντας τη Θεία Δίκη να χτυπήσει.

«Στο καλό, κυρία Βούλα, θα έρθουμε αύριο κατά τις δέκα», ακούγεται η φωνή του μπαμπά και τα τακούνια της κυρίας Βούλας να απομακρύνονται.

Έφτασε η ώρα του θριάμβου! Πρώτος μπαίνει ο Ορέστης με τον Τζακ. Καλά, μα δεν έχει ίχνος τσίπας πάνω του αυτό το παιδί; Έχει κάνει ανάστατο τον κήπο της κυρίας Βούλας και εξακολουθεί να έχει αυτό το αυθάδικο χαμόγελο κολλημένο πάνω του. Ελπίζω μόνο να ακούσει αυτά που του αναλογούν. Ε, μα!

«Εδώ είσαι, πουλάκι μου;» ρωτά η μαμά, κάπως ειρωνικά θα έλεγα.

«Ναι, γύρισα πριν από λίγο».

«Πόσο ανεύθυνο ήταν αυτό που έκανες; Δεν μπορώ να σε καταλάβω ώρες ώρες».

Η μαμά αλληθωρίζει και, αντί να κοιτάει τον Ορέστη, κοιτάει εμένα. Ο Τζακ έρχεται και μου κάνει παιχνίδια. Καημενούλη Τζακ, χαίρομαι τόσο πολύ που είσαι καλά. Ο μπαμπάς κλείνει την πόρτα και κάθεται στην πολυθρόνα απέναντί μου.

«Μυρτώ, γιατί άφησες τον Τζακ μόνο του;» με ρωτά με σοβαρό ύφος.

Οχι, το 'χουν καταλάβει. Τι θα πω τώρα; «Ε, μάζευα τα κακά του και πρέπει να μου ξέφυγε, και δεν τον πήρα χαμπάρι που ξέφυγε, δεν ξέρω γιατί», ξεροκαταπίνω. Ασυναρτησίες.

«Όταν αναλαμβάνεις μια ευθύνη, πρέπει να φροντίζεις να τη φέρνεις σε πέρας. Είσαι αρκετά μεγάλη πια», προσθέτει η μαμά και με καρφώνει με το βλέμμα της.

«Αφού ο Τζακ γύρισε πίσω, δεν έγινε τίποτα», προσπαθώ να δικαιολογηθώ.

Ο Ορέστης ξεσπά σε γέλια. «Ο κήπος της κυρίας Βούλας δεν έχει λουλούδια πια!»

Καλά, είναι εντελώς χαζό αυτό το παιδί; Δε φτάνει που έχει καλάσει τον κήπο, υπερηφανεύεται κιόλας; Η μαμά κι ο μπαμπάς γιατί δεν αντιδρούν;

«Χάλασε ένας ολόκληρος κήπος εξαιτίας της συμπεριφοράς σου», κουνά το κεφάλι του με απογοήτευση ο μπαμπάς.

Ε, όχι, αυτό πάει πολύ. Πάρα πολύ! Δε θα μου το φορτώσουν και αυτό! Φαντάζομαι τι θα τους έχει πει ο Ορέστης. Αίσχος! «Δεν μπορεί να μιλάτε σοβαρά!» αντιδρώ. «Δε γίνεται να χρεώνομαι εγώ το φταίξιμο

των άλλων». Με κοιτάζουν και οι δυο με απορημένο βλέμμα.

«Ο Τζακ είναι σκύλος, Μυρτώ. Περιμένεις να αναλάβει αυτός το φταίξιμο;» με ρωτάει ο μπαμπάς.

Μα τι λέει τώρα; Γιατί να αναλάβει ο Τζακ το φταίξιμο; «Φυσικά και δε φταίει ο Τζακ», απαντώ αρκετά νευρικά.

«Εννοείται αυτό».

Μα καλά, τόσο δύσκολο είναι να παραδεχτούν πως φταίει ο Ορέστης; Θα εκραγώ από στιγμή σε στιγμή!

«Δεν είχε κόκαλο η αυλή της κυρίας Βούλας», πετάγεται ο Ορέστης και μπήγει τα γέλια.

Και τότε όλα τα κομμάτια του παζλ μπαίνουν στη θέση τους. Όχι, Θεούλη μου! Ο Τζακ θα μπήκε στην αυλή της κυρίας Βούλας και θα χάλασε όλα τα παρτέρια, προσπαθώντας να ανοίξει τρύπες για να βρει κόκαλα. Δεν πιστεύω την ατυχία που με δέρνει. Έχω βγάλει τόσες φορές τον Τζακ για βόλτα και ποτέ δεν έγινε τίποτα, και αυτή τη μία φορά που τον άφησα μόνο για λίγα λεπτά, έχει λιανίσει έναν ολόκληρο κήπο. Ο μπαμπάς και η μαμά με κοιτάνε με αυστηρό ύφος. Πρέπει να βρω κάτι έξυπνο να πω... «Ε, τι ώρα θα πάμε να φυτέψουμε αύριο, μπαμπά;»

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Λιγτός
9-11 ετών

Δ' & Ε' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Άντρη Αντωνίου

ΜΠΕΛΑΔΟΜΑΓΗΤΗΣ

Η Μυρτώ είναι ένα δεκάχρονο κορίτσι σαν όλα τ' άλλα. Ζει με τη μαμά, τον μπαμπά, τον πεντάχρονο αδελφό της τον Ορέστη και το σκύλο της τον Τζακ. Είναι να απορεί κανείς πώς τα καταφέρνει πάντα και μπλέκεται σε μπελάδες. Τις τελευταίες μέρες, μάλιστα, κάποιο μυστήριο πλανάται στον αέρα. Θα καταφέρει, άραγε, η Μυρτώ να ξετυλίξει το κουβάρι των μυστικών ή θα βρεθεί μπλεγμένη σε ακόμη μεγαλύτερες περιπέτειες;

Μια ιστορία γεμάτη χιούμορ, αγωνία και πολλές ανατροπές!

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Εσείς κι εμείς πάντα σ' επαφή!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-628-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 11016

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ